

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 990/2022
05.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Бате Цветковића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр.664/22 од 09.09.2022. године, поднетом против правноснажне пресуде Вишег суда у Панчеву Кж1 бр.27/22 од 04.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 05. октобра 2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр.664/22 од 09.09.2022. године, поднет против правноснажне пресуде Вишег суда у Панчеву Кж1 бр.27/22 од 04.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу 4К бр.202/21 од 10.12.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, за које дело је применом одредаба чланова 56. и 57. КЗ осуђен на новчану казну у износу од 60.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико окривљени у том року не плати новчану казну, иста ће бити замењена казном затвора у трајању од 60 дана.

Истом пресудом, према окривљеном је на основу одредаба чланова 78, 79,80. и 84. став 4. КЗ, изречена мера безбедности обавезно лечење алкохоличара на слободи. Истовремено је одређено да ће се ова мера извршавати у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи, те да ће трајати док постоји потреба за лечењем, а најдуже две године, те да уколико се окривљени не подвргне лечењу на слободи или га самовољно напусти, или и поред лечења наступи опасност да поново учини кривично дело

тако да је потребно његово лечење и чување у одговарајућој установи, суд ће изрећи обавезно психијатриско лечење и чување у здравственој установи.

На основу члана 89а КЗ, окривљеном је изречена и мера безбедности забране приближавања оштећеном ББ на удаљености од 100 метара и забрана приступа у простору око места становања и рада оштећеног на удаљености од 100 метара, те забрана даље комуникације са оштећеним, која ће трајати годину дана од дана правноснажности пресуде.

На основу члана 264. став 4. ЗКП, окривљени је ослобођен обавезе плаћања паушала. Истовремено, окривљени је обавезан да ОЈТ у Вршцу накнади трошкове кривичног поступка у износу од 52.436,00 динара, у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж1 бр.27/22 од 04.04.2022. године, усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА – адвоката Илије Ђурђевића, пресуда Основног суда у Вршцу 4К бр.202/21 од 10.12.2021. године преиначена је тако што је окривљени АА на основу члана 423. став 1. тачка 2) ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ.

Истом пресудом, одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, а оштећени ББ је упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости Ктз број 664/22 од 09.09.2022. године само против правноснажне пресуде Вишег суда у Панчеву Кж1 бр.27/22 од 04.04.2022. године, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП у вези члана 65. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и утврди да је побијаном пресудом учињена повреда закона у корист окривљеног АА.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоцу окривљеног АА – адвокату Илији Ђурђевићу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажну пресуду против које је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Републички јавни тужилац у поднетом захтеву истиче да је побијаном пресудом окривљени АА на основу члана 423. став 1. тачка 2) ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ, те да се у

образложењу пресуде наводи да није доказано да је окривљени извршио предметно кривично дело, већ да се у његовим радњама стичу битни елементи кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ за које се кривично гоњење предузима по приватној тужби у смислу члана 177. став 1. КЗ, а из ког разлога суд није могао окривљеног да осуди на ово кривично дело.

На овај начин, према ставу Републичког јавног тужиоца, побијаном пресудом учињена је повреда закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП у вези члана 65. став 3. ЗКП, јер је другостепени суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца. Ово стога, што је оштећени током поступка имао својство потенцијалног овлашћеног тужиоца (за случај одустанка јавног тужиоца од кривичног гоњења односно ако се током поступка утврди да се ради о кривичном делу за које се гони по приватној тужби), па како је кривични поступак против окривљеног спроведен по оптужном акту јавног тужиоца за кривично дело за које се гони по службеној дужности (из члана 138. став 1. КЗ), а другостепени суд је након одржаног претреса, на основу утврђеног чињеничног стања, оценио да се у радњама окривљеног не стичу законска обележја тог кривичног дела већ кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ, то је кривичну пријаву оштећеног ББ, која је била поднета у року предвиђеном за подношење приватне тужбе, морао сматрати благовременом приватном тужбом и окривљеног огласити кривим за кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, те је доношењем пресуде којом је окривљеног ослободио од оптужбе за кривично дело из члана 138. став 1. КЗ, учинио повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7) у вези члана 65. став 3. ЗКП.

Врховни касациони суд је оценио да су изложени наводи захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца неосновани, из следећих разлога:

Одредбом члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП прописано је да ова битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца, односно одобрења надлежног органа.

То значи да би другостепени суд могао учинити ову процесну повреду уколико би мериторно одлучио о жалби против пресуде донете без оптужбе или на основу оптужбе неовлашћеног тужиоца, што у конкретној ситуацији није случај, јер је другостепени суд преиначио пресуду првостепеног суда којом је окривљени АА оглашен кривим због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ по оптужби Основног јавног тужиоца у Вршцу Кт бр.497/19 од 05.11.2019. године, а који је овлашћен за кривично гоњење извршиоца овог кривичног дела, те је на основу члана 423. став 1. тачка 2) ЗКП окривљеног ослободио од оптужбе за наведено кривично дело.

Дакле, другостепени суд, одлучујући о жалби браниоца окривљеног изјављеној против првостепене пресуде, у смислу члана 451. ЗКП, односно у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, чак и да је нашао да су се у радњама окривљеног стекла обележја неког другог кривичног дела за чије гоњење је надлежан

други овлашћени тужилац, не би могао преиначити првостепену пресуду и окривљеног огласити кривим за то друго кривично дело јер није имао жалбу изјављену у том правцу, будући да се жалба односила само на то да није доказано да је окривљени извршио кривично дело за које је од стране овлашћеног тужиоца оптужен, са предлогом да се ослободи од оптужбе.

У суштини, наводима захтева за заштиту законитости Републички јавни тужилац полемиче са разлозима суда изнетим на страни 6 став 2 другостепене пресуде и исти се оспоравају, при чему се захтевом не истиче процесна повреда која се односи на недостатке у саставу писмено израђене пресуде, а због чега Врховни касациони суд, крећући се у границама поднетог захтева за заштиту законитости (члан 489. став 1. ЗКП), није могао одлучивати о евентуалном постојању неке друге повреде закона.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца одбијен је као неоснован.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца одбијен је као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић